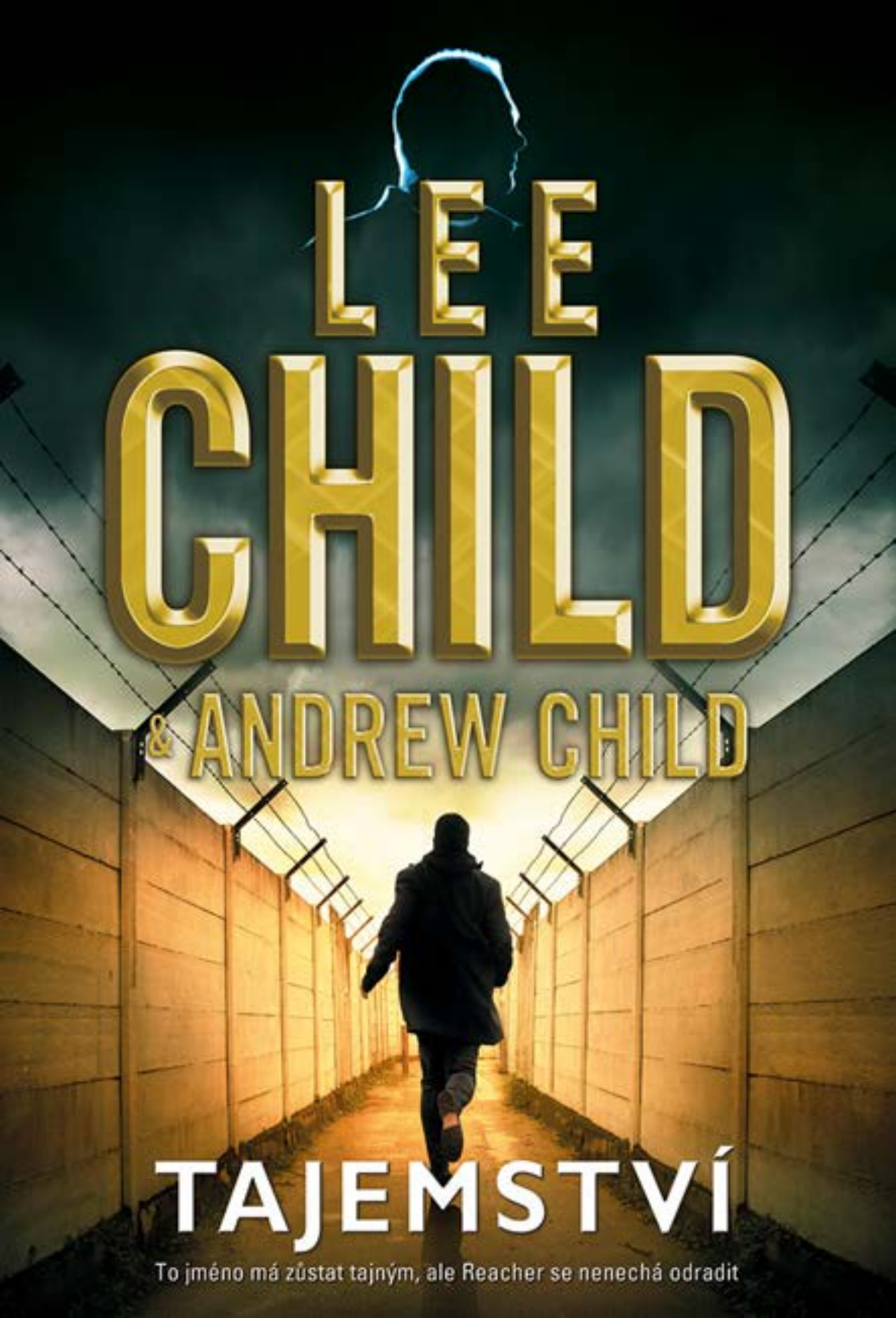

The background of the poster is a photograph of a person running away from the viewer down a long, brightly lit prison corridor. The corridor is flanked by high, light-colored concrete walls topped with multiple strands of barbed wire. The person is in the center of the frame, running towards a bright light at the end of the hallway. Above the person, the title 'LEE CHILD' is written in large, 3D gold letters. Below it, '& ANDREW CHILD' is written in smaller, similar gold letters. At the top, a blue silhouette of a person's head is visible against a dark sky.

LEE CHILD

& ANDREW CHILD

TAJEMSTVÍ

To jméno má zůstat tajným, ale Reacher se nenechá odradit

TAJEMSTVÍ

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2025
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2023 Lee Child and Andrew Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Secret*
(First published by Bantam Press an imprint
of Transworld Publishers, Great Britain, 2023)
přeložila © 2025 Iva Harrisová
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: FINIDR, s.r.o., Český Těšín

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-695-8 (pdf)

LEE
CHILD
& ANDREW CHILD

TAJEMSTVÍ

Přeložila Iva Harrisová

S díky Larrymu

PRVNÍ KAPITOLA

KEITH BRIDGEMAN ZAVŘEL OČI. Byl sám na pokoji. Skončily ranní vizity. Přinesli oběd a sklidili špinavé nádoby. V chodbě odezněly hovory a kroky návštěvníků hledajících příbuzné a přátele. Zřízenec zametl, vytřel a odnesl denní dávku odpadků. A na oddělení zavládl na chvíli konečně klid.

Bridgeman ležel v nemocnici měsíc. Natolik dlouho, aby si zvykl na její rytmus a rutinu. Věděl, že nastal odpolední klid. Přestali do něj šťouchat a píchat, nikdo ho nenutil vstávat, popocházet a protahovat se. Alespoň tři hodiny mu dají všichni pokoj. Může číst. Může se dívat na televizi. Poslouchat hudbu. Dívat se z okna na proužek jezera vykukující mezi dvěma sousedními mrakodrapy.

Nebo si může zdřímnout.

Bridgemanovi bylo šedesát dva. Nenacházel se v zrovna nejlepším stavu. Nepochybně. Mohl by diskutovat o příčině – druh práce, které zasvětil celý svůj život, stres, kterému byl vystaven, cigarety a alkohol, které vykouřil a vypil, nemohl však popřít následek. Infarkt tak těžký, že nikdo nečekal, že přežije.

Vzdorovat natolik malé šanci je namáhavé. Vybral si zdřímnutí.

V poslední době si vždycky vybíral zdřímnutí.

Bridgeman se probudil už po hodině. Nebyl sám. Na pokoji s ním byli další dva lidé. Dvě ženy. Obě přes pětadvacet. Stejně vysoké. Stejně štíhlé. Jedna stála nalevo od postele, blíž ke dveřím. Druhá naproti ní

na pravé straně, blíž u okna. Stály naprosto nehybně. Mlčky. Upíraly na něj pohled. Tmavé, rovné vlasy měly stažené pevně dozadu. Ve tvářích se jim zračil nicneřikající výraz manekýn a pokožka se jim leskla v ostrém umělém světle jako ulitá z plastu.

Ženy na sobě měly nemocniční oblečení a přes něj bílé pláště. Pláště byly správně dlouhé. Nechyběly jim všechny nezbytné kapsy, odznaky a jmenovky. Nemocniční úbor měl správný odstín modré. Ženy však nebyly zdravotnice. Tím si byl Bridgeman jistý. Prozradil mu to šestý smysl. Prozradil mu, že u něj nemají co pohledávat. Že nepřinesly nic dobrého. Jednu po druhé si prohlédl. Měly prázdné ruce. Nikde se jim nenadouvalo oblečení. Nikde ani známka po pistoli nebo noži. Nikde ani známka po nemocničním nástroji, který by se dal použít jako zbraň. Bridgeman to však neuklidnilo. Hrozilo mu nebezpečí. Byl si toho vědom. Vnímal ho stejně intenzivně jako gazela obklíčená párem lvů.

Bridgeman se podíval na nohu. Tlačítko nouzového volání leželo tam, kde ho nechala sestra, mezi jeho stehnem a bezpečnostním zábradlím. Sáhl po něm. Jediným plynulým pohybem. Nepřerušovaným. Rychlým. Ale žena byla rychlejší. Popadla tlačítko a pustila ho, nechala ho viset na kabelu, těsně nad zemí, mimo Bridgemanův dosah.

Bridgeman ucítil, jak se mu zachvělo a zatřásló srdce. Uslyšel elektronické pípnutí. Ozvalo se z přístroje u čela postele. Přístroj měl monitor s číslem uprostřed horní poloviny a dvěma klikatými čarami probíhajícími přes celou šířku dolní poloviny. První čára ukazovala pulz. Skákala divoce nahoru. Vrcholky se na sebe tlačily, jako by se navzájem pronásledovaly. Číslo znamenalo tepovou frekvenci. Stoupalo. Rychle. Pípání zesílilo. Ozývalo se stále častěji. Pak přešlo v jednolitý zvuk. Naléhavý. Nebylo možné ho ignorovat. Číslo přestalo stoupat. Začalo blikat. Změnilo směr. A klesalo, dokud se nedostalo na nulu. Čáry se vyrovnaly. Nejprve na levé straně monitoru a pak po celé délce, až byly dokonale vodorovné. Obraz znehybněl. Zmrtvěl. Až na zoufalé elektronické kvílení.

Hlásilo naprosté srdeční selhání.

Ale jen chvíli.

Když se rozječel poplach, chytila druhá žena Bridgemanu za pravé zápěstí. Strhla mu z ukazováčku modrou hranatou svorku a připnula si ji na vlastní ukazováček. Monitor dvakrát zablikal. Pak utichlo kvílení. Tepová frekvence začala stoupat. Obě čáry se rozeběhly zleva doprava. Ani jedna z hodnot nebyla úplně stejná jako Bridgemanovy. Žena byla mladší. V lepší fyzické kondici. Zdravější. Klidnější. Ale stačilo to. Hodnoty nebyly příliš vysoké. Ani příliš nízké. Nezavdávaly důvod k dalšímu poplachu.

Bridgeman se chytil oběma rukama za hrudník. Na čele a na kůži na hlavě mu vyrazil pot. Zvlhla mu pokožka. Špatně se mu dýchalo.

Žena se svorkou na ukazováčku se posadila na židli pro návštěvníky u okna. Žena nalevo od postele okamžik počkala a pak se podívala na Bridgemanu a řekla: „Omlouváme se. Nechtěly jsme vás polekat. Nepřišly jsme vám ublížit. Jenom si s vámi potřebujeme promluvit.“

Bridgeman zůstal zticha.

Žena objasnila: „Máme dvě otázky. Nic víc. Upřímně na ně odpovězte, a už nás nikdy neuvídíte. Slibuju.“

Bridgeman neodpověděl.

Žena si všimla, že se jí podíval přes rameno ke dveřím. Zavrtěla hlavou. „Pokud doufáte, že dorazí kavalerie, doufáte marně. Tyhle svorky sklouzávají pacientům neustále z prstu. A co pacienti udělají? Zase si je připevní. Každý na sesterně, kdo slyšel poplach, si bude myslet, že přesně tohle jste udělal. Takže první otázka, dobře?“

Bridgeman měl sucho v ústech. Pokusil se navlhčit si rty a zhluboka se nadechl. Avšak ne proto, aby zodpověděl otázku. Připravil se na to, aby přivolal klasickým, starým způsobem pomoc.

Žena ho prokoukla. Přiložila si prst na rty a vytáhla cosi z kapsy pláště. Fotografii. Podržela ji tak, aby na ni Bridgeman viděl. Byla na ní ruka v rukavici držící proti oknu vydání *Tribune*. Bridgeman si přečetl datum na novinách. Úterý, 7. dubna 1992. Bylo to vydání z toho dne. Pak zahlédl za sklem dvě postavy. Ženu a dítě. Malou holčičku. I přesto, že byly natočené směrem od objektivu, Bridgeman okamžitě pochopil, kdo to je. A kde to je. Byla to jeho dcera a vnučka. V domě v Evanstonu, který jim koupil po smrti manželky.

Žena vzala Bridgemanu za paži a nahmatala mu pulz. Měl ho zrychlený a slabý. Řekla: „No tak. Uklidněte se. Myslete na svou rodinu. Nechceme jim ublížit. Ani vám. Jenom potřebujeme, abyste pochopil vážnost situace. Máme jen dvě otázky, ale jsou důležité. Čím dřív na ně odpovíte, tím rychleji se nás zbavíte. Tak můžeme?“

Bridgeman přikývl a klesl na polštář.

„Otázka první. Pozitří se máte setkat s novinářkou. Kde je informace, kterou se jí chystáte předat?“

„Jak víte o –“

„Nemrhejte časem. Odpovězte na otázku.“

„Dobře. Podívejte, žádná informace neexistuje. Jenom si chceme trochu popovídat.“

„Žádná důvěryhodná novinářka by neuvěřila informátorovi bez neprůstřelného důkazu. Kde je?“

„Informátorovi? O tohle vůbec nejde. Ta novinářka je z malého týdeníku z Akronu v Ohio, kde jsem se narodil. Chce napsat o mém infarktu. O mém zotavení. Podle doktorů je to zázrak. Lidé u mě doma si o tom chtějí přečíst. Tvrdí, že jsem inspirace.“

„Infarkt? Vy chcete vyprávět o infarktu? Když máte v zásobě mnohem větší příběh?“

„Větší příběh?“

Žena se naklonila blíž. „Keith, víme, co jste udělal. Co jste udělali vy všichni. Před tříadvaceti lety. V prosinci 1969.“

„V prosinci 1969? Jak to víte...? Kdo jste?“

„K tomu, kdo jsme, se dostaneme. Právě teď nám musíte povědět, jakou informaci se chystáte předat novinářce z Akronu.“

„Žádnou informaci. Chci jí povědět o mém uzdravení. Víc nic. O prosinci 1969 bych nikdy nemluvil. Proč jsme tam byli. Co jsme tam dělali. Co se stalo. Vůbec s nikým. Přisahal jsem, že si to nechám pro sebe, a dodržím své slovo. Nevěděla o tom dokonce ani moje manželka.“

„Takže tady na pokoji nemáte schované žádné dokumenty ani poznámky?“

„Samozřejmě že ne.“

„V tom případě vám určitě nebude vadit, když se podíváme.“

Žena nepočkala na odpověď. Začala skříňkou vedle postele. Otevřela dvířka a prohrabala Bridgemanovo náhradní pyžamo, knížky a časopisy. Přesunula se ke kožené sportovní tašce u dveří. Bylo v ní oblečení. Nic víc. Pak prohledala koupelnu. Ani tam nenašla nic významného. Tak se postavila doprostřed pokoje a dala si ruce v bok. „Zbývá jediné místo. Postel.“

Bridgeman se nepohnul.

„Udělejte to pro svou dceru. A pro svou vnučku. No tak. Nebude to trvat dlouho.“

Bridgeman cítil, jak se mu opět zrychluje pulz. Na okamžik zavřel oči. Nadechl se. Snažil se uklidnit. Pak odhrnul příkrývku, přehodil nohy přes matraci a položil je na zem. Podíval se na ženu na židli. „Mohl bych se alespoň posadit? Jsem starší než vy. Jsem jednou nohou v hrobě.“ Žena zvedla prst se svorkou. „Je mi líto. Kabel je moc krátký, nemůžu se pohnout. Jestli se chcete posadit, použijte okenní parapet.“

Bridgeman se otočil a podíval se na parapet. Zvažoval, jestli se na něj má posadit. Ale stačilo, že se musel řídit rozkazy jedné z žen, tak se o něj jenom opřel. Sledoval, jak žena dokončuje prohlídku postele. Opět nic nenašla.

„Už mi věříte?“ zeptal se Bridgeman.

Žena vytáhla z kapsy kus papíru a podala ho Bridgemanovi. Byl na něm seznam jmen. Šesti jmen napsaných roztřeseným pavoukovitým písmem. Bridgemanovo tam stálo jako první. Bridgeman znal všech dalších pět. Varinder Singh. Geoffrey Brown. Michael Rymer. Charlie Adam. Neville Pritchard. A pod posledním jménem bylo znaménko. Otazník.

Žena řekla: „Jedno jméno chybí. Jak zní?“

Bridgemanovo srdce přestalo zběsile tlouct. Bridgeman měl pocit, že se naplnilo bahnem. Jako by nemělo sílu pumpovat mu krev do tepen. Nemohl odpovědět. Znamenalo by to porušení slibu. Odprisáhl, že nikdy neprozradí jedinou podrobnost. Odprisáhli to všichni, před třidvaceti lety, když se ukázalo, co udělali. A chybějící jméno patřilo největšímu cvokovi ze skupiny. Pro všechny bude lepší, když se nedostane na seznam.

Žena podala Bridgemanovi další fotografii. Další záběr dcery a vnučky. Tentokrát šly pěšky po přechodu. Fotografie byla pořízená přes čelní sklo auta.

Bridgeman vložil veškerou energii do dýchání. Ta žena chce jenom jméno. Komu uškodí, když jí ho povím? Hodně lidem, věděl.

Žena pravila: „Otázka navíc. Co se stane zítra? Nebo pozítří? Je ten řidič opilý? Fungují mu brzdy?“

Bridgeman řekl: „Buck. To chybějící jméno. Je to Owen Buck.“

Žena zavrtěla hlavou. „Buck je mrtvý. Zemřel před měsícem na rakovinu. Krátce poté, co napsal ten seznam. Takže nepotřebujeme jeho jméno. Tvrdil, že existuje osmé. Nevěděl, jak zní. Ale byl si jistý, že jeden z vás to ví.“

Bridgeman neodpověděl. Snažil se tu informaci zpracovat. Bucka musely přemoci výčitky svědomí. Vždycky mumlal, že provede nějakou pitomost. Tím se však ještě nevysvětlovalo, proč téhle ženské pověděl, že existuje další jméno. Možná mu přestala sloužit hlava. Léky na rakovinu mu možná vymyly mozek.

Žena řekla: „Co kdyby ten řidič nedával pozor? Co kdyby usnul za volantem?“

„Třeba existuje další jméno.“ Bridgeman zavřel oči. „Možná ho někdo zná. Možná někdo z ostatních. Ale já ho neznám. Nemyslím, že by existovalo.“

Žena řekla: „Třeba toho z vaší vnučky zůstane tolik, aby se dala pohrbít. Možná nezůstane.“

Bridgeman lapal po vzduchu. „Nedělejte to. Prosím. Nevím. Přisáhám. Dal jsem vám Buckovo jméno. Netušil jsem, že je mrtvý. Byl jsem nemocný. Byl jsem tady. Nikdo mi nic neřekl. Kdybych věděl o dalším jménu, také bych vám ho pověděl. Ale o žádném nevím. Takže vám ho nemůžu povědět.“

„Můžete. Nemusíte ho vyslovit. Můžete to udělat jako Owen. Napište ho. Owen nám dal šest jmen. Vám stačí jedno.“

Vytáhla z kapsy pláště propisovačku. Bridgeman se na ni krátce zadíval. Potom si ji vzal a připsal nahoru na seznam *Owen Buck*.

Řekl: „Tohle je jediné jméno, které znám. Přisáhám.“

Žena se zeptala: „Viděl jste už někdy dětskou rakev, Keithe? Protože jestli neviděl, nejste připravený na to, jak ta malá bude působit. Zejména v porovnání se sousední rakví, ve které bude ležet vaše dcera.“

Bridgemanovi se roztrásla kolena. Vypadal, že se zhroutí.

Žena ztišila hlas. „No tak. Jedno jméno. Zachrání dva životy. Na co čekáte?“

Bridgeman celý ochabl. „Buck se zmýlil. Neexistuje další jméno. O žádném nevím. Byl jsem tam tři roky. Nikdy jsem neslyšel, že by přibrali na palubu někoho dalšího.“

Žena probodávala Bridgemana deset dlouhých vteřin pohledem a pak pokrčila rameny. Vzala si propisovačku a papír a zastrčila je zpátky do kapsy. „Myslím, že tím jsme skončili.“ Natáhla ruku a sáhla Bridgemanovi na čelo. „Moment. Vůbec se mi nelíbíte. Potřebujete čerstvý vzduch. Nemůžu vás opustit v takovémhle stavu.“

Bridgeman namítl: „To asi nepůjde. Okna v nemocnici se nedají otevřít.“

„Tohle ano.“ Žena se naklonila přes Bridgemana, stiskla kliku a okno se širokým obloukem otevřelo. Potom sáhla pod límec nemocničního mundúru, vyndala řetízek a přetáhla si ho přes hlavu. Visel na něm klíček od okna. „Tady máte.“ Spustila řetízek Bridgemanovi do kapsy na prsou pyžama. „Dárek. Abyste na nás měl vzpomínku, protože už nás nikdy neuvidíte. Jak jsem slíbila. Jenom ještě poslední věc, než odejdeme. Ptal jste se, kdo jsme.“ Žena se malinko napřímila. „Jmenuju se Roberta Sansonová.“

Žena se svorkou na ukazováčku se zvedla ze židle. „A já jsem její sestra. Veronica Sansonová. Náš otec byl Morgan Sanson. Je důležité, abyste to věděl.“

Morgan Sanson. To jméno zaznělo jako ozvěna z minulosti. Nepříjemná. Bridgeman doufal, že tyhle čtyři slabiky už nikdy neuslyší. Zlomek vteřiny mu trvalo, než si uvědomil, co to znamená, a potom se odstrčil od zdi. Pokusil se prosmýknout kolem Roberty Sansonové, ale neměl šanci. Byl příliš slabý. V pokoji bylo příliš málo místa. A sestry poháněla příliš silná motivace. Roberta ustoupila stranou a zablokovala mu cestu. Pak ho popadla oběma rukama za ramena, zatlačila ho

zpátky a přitiskla ho na parapet. Zkontrolovala, jestli je v zákrytu s otevřeným oknem. Veronica se sehnula a chytila Bridgemana za nohy těsně nad kotníky. Narovnála se a Roberta zatlačila. Bridgeman začal kopat. Kroutil se a házel sebou. Roberta a Veronica ještě jednou zatlačily. Pak pro jistotu ještě dvakrát. Potom nechaly na zemské gravitaci, aby se postarala o zbytek.

DRUHÁ KAPITOLA

REACHER DO ROCK ISLAND ARSENAL V ILLINOIS nikdy předtím nezavítal, ale během čtrnácti dnů byl už druhým vyšetřovatelem vojenské policie, kterého tam poslali. První návštěva se odehrála na základě hlášení o chybějících M16, které se nepotvrdilo. Reacher přišel ke své jednotce jako poslední, po degradaci z majora na kapitána, a tak dostal nejméně zajímavý úkol. Manipulace s inventářem.

Seržant, který podal stížnost, čekal na Reachera u hlavní brány. Dětilo je zhruba deset let. Byli přibližně stejně vysocí, sto devadesát pět centimetrů, ale zatímco Reacher byl rozložitý a udělaný, starší muž byl vyzábělý a ztrhaný, bledý v obličeji, s přepadlými rysy. Nemohl vážit víc než osmdesát kilo. Což znamenalo, že byl skoro o třicet kilo lehčí. Uniforma na něm trochu visela, takže Reachera s obavami napadlo, jestli není nemocný.

Jakmile proběhly obvyklé zdvořilosti, seržant odvedl Reachera na střelnici E u západního obvodu základny. Zamkl za nimi těžké ocelové dveře a pokračoval k nabíjecí lavici vyčnívající ze zadní stěny. Leželo na ní šest M16, úhledně jedna vedle druhé, ústí otočená opačným směrem, rukojeti doprava. Nebyly nové. Strávily spoustu času na bojišti. Rozhodně. Ale byly dobře udržované. Nedávno vyčištěné. Ani zanedbávané, ani poškozené. Rozhodně nebyly do očí. Nebyly na nich vidět žádné známky, že by byly v nepořádku.

Reacher si vzal druhou pušku zleva. Zkontroloval, jestli je prázdná komora, prohlédl, jestli je v pořádku, a zasunul zásobník. Postavil se

na palebné stanoviště. Zvolil režim pro jednotlivé rány. Nadechl se. Zadržel dech. Počkal, až se ztiší další úder srdce, a stiskl spoušť. O sto metrů dál na střelnici explodovala červená hvězda na helmě cílové figuríny. Reacher sklonil pušku a podíval se na seržanta. Seržant se tvářil neproniknutelně. Nedal najevo překvapení. Nedal najevo zklamání. Reacher vystřelil ještě pětkrát. Rychle za sebou. Od zdí se odrazila ostrá prásknutí. Na betonu zazvonily prázdné nábojnice. Figurína měla na hrudi vystřílené úhledné T. Zásahy jako z učebnice. Nezdálo se, že by puška jakýmkoliv způsobem nefungovala. A seržant stále mlčel.

Reacher ukázal na zásobník. „Kolik?“

Seržant odpověděl: „Šestnáct.“

„Vietnam?“

„Třikrát za sebou. Žádná selhání. Jestli na nich něco...“

Reacher posunul přepínač střelby až dolů. Plně automatický režim. Model byl starý, neměl vylepšení na dávku tří ran. Reacher namířil doprostřed těla figuríny a zmáčkl spoušť. Zelený plast se měl rozletět na kusy. Zbývajících deset nábojů ho mělo za méně než vteřinu roztrhat. Nic se však nestalo. Protože spoušť se nepohnula. Reacher opět přepnul na jednotlivé výstřely a namířil na obličej figuríny. Rozpůlil se hrubý obrys představující nos. Reacher přehodil na automatický režim. Opět se nic nestalo. Což bylo potvrzení. Spoušť v téhle poloze vůbec nereaguje.

Zeptal se: „Jsou takovéhle všechny?“

Seržant přikývl. „Všechny. Celá bedna.“

Reacher přistoupil k lavici a položil na ni pušku. Vytáhl zásobník, vyprázdnil komoru, vysunul čepy, sundal pouzdro závěru a prohlédl si vnitřek. Pak ho ukázal seržantovi. „Lůžko spouště má špatnou velikost. Nebere plnoautomatickou dávku. A jsou tady jenom dvě dírky. Měly by být tři.“

Seržant potvrdil: „Správně.“

„Není to vojenská verze. Někdo zaměnil originál za civilní verzi. Tím pádem je puška jenom poloautomat.“

„Jiné vysvětlení mě nenapadá.“

„Odkud ty pušky pocházejí?“

Seržant pokrčil rameny. „Administrativní chyba. Byly zaslané ke zničení, ale dvě bedny se zatoulaly a objevily se omylem tady.“

Reacher se podíval na pušky na lavici. „Tyhle jsou určené k odpisu?“

Seržant pokrčil opět rameny. „Neřekl bych. Jestli chcete slyšet můj názor na zbraně, které mají sloužit jako rezerva, jsou v přijatelném stavu. Když otevřeli bedny, nevypadalo nic v nepořádku. Dokud nebyla nahlášena závada. Pak jsem jednu rozebral. Zjistil jsem, v čem spočívá problém. Stejně jako vy.“

„Kdo rozhoduje, které zbraně se zničí?“

„Specializovaný tým. Je to zvláštní postup. Dočasný. Zatím probíhá rok. Je to výsledek Pouštní bouře. Válka poskytla jednotkám skvělou příležitost k získání nového vybavení. Prostředky, které jsou tím pádem nadbytečné, se posílají z Perského zálivu k nám, abychom je ohodnotili. Pod nás spadají střelné zbraně. Otestujeme je a rozdělíme do kategorií. Zelená: plně použitelné, ponechat. Oranžová: částečně použitelné, prodat nebo přidělit na civilní programy sebeobraný palnými zbraněmi. To se samozřejmě netýká plně automatických modelů. A červená: nepoužitelné, zničit.“

„A vám poslali místo zelené bedny červenou?“

„Správně.“

Reacher se na okamžik odmlčel. Vysvětlení znělo věrohodně. V armádě neexistuje vybavení, které by nebylo čas od času odesláno na nesprávné místo. Obvykle z nevinného důvodu. Jak řekl seržant, administrativní chyba. Reachera však napadlo, jestli není součástí širšího kontextu. Jestli nemá něco společného s hlášením o chybějících M16. Někdo mohl označit dobré zbraně za nepoužitelné, naplnit bedny správnou váhou jakéhokoliv haraburdí, poslat ho do drtičky nebo do pece a prodat zbraně na černém trhu. Oficiálně by přestaly existovat, takže by je nikdo nehledal. Bylo by to proveditelné. Skulina, kterou je třeba utěsnit. Ale tady se dělo něco jiného. Reacher četl hlášení. Inspekce proběhla bez ohlášení. Byla to operace vedená v duchu udeř za úsvitu a využij okamžiku překvapení. A byla důkladná. Otevřeli všechny bedny na základně. Ve všech našli správný počet zbraní. Nechyběl ani kapesní nožík.

Nechyběl ani *kompletní* kapesní nožík...

Reacher se zeptal: „Kdy vám tyhle pušky omylem dodali?“

Seržant pohlédl stranou, zatímco prováděl výpočet, a pak odpověděl: „Před patnácti dny. A vím, na co se zeptáte dál. Odpověď se vám nebude líbit.“

„Na co se vás chystám zeptat?“

„Jak by se dalo vystopovat, které jednotce tyhle pušky patřily v Perském zálivu. Než je poslali zpátky.“

„Proč bych to měl chtít vědět?“

„Abyste zjistil, kdo krade pouzdra závěru. Někdo je přece krade, že ano? A prodává je. Aby si pouliční gangy nebo kdokoliv jiný mohli předělat své AR15 na plně automatické. Perský záliv je dokonalé místo na výměnu součástek. Oficiálně se vedou záznamy o každé kancelářské sorce. Ale ve skutečnosti? Různé jednotky mají různé systémy. Jen pár jich přešlo na počítače. Většina používá ještě papír. Papír se může ztratit. Navlhnout. Roztrhnout. Číslo se prohodí. Lidé mají nečitelné písmo. Stručně řečeno, spíš se vám podaří prodat bikiny na sjezdu mormonů než vystopovat ty bedny.“

„Vy si myslíte, že mi nekyne budoucnost jako prodejci koupacích oděvů?“

Seržant zamrkal. „Pane?“

Reacher opáčil: „To nevádí. Je mi jedno, kdo měl tyhle pušky v Perském zálivu. Protože ty součástky byly ukradeny jinde.“

Roberta a Veronica Sansonovy zaslechly až zezdola z ulice bouchnutí. V dopravním ruchu v pozadí se k nim donesly první výkřiky. Pak se opět rozkvílel monitor v hlavách postele. Čáry se opět protáhly vodorovně. Na displeji stála nula. Žádná srdeční činnost. Tentokrát měl přístroj pravdu. Alespoň co se Keitha Bridgemana týkalo.

Roberta zahrnula v chodbě doleva a zamířila k hlavním výtahům nemocnice. Veronica se vydala doprava a zabočila k nouzovému schodišti. Roberta se dostala do přízemí před sestrou. Prošla kolem příjmu, kavárny a obchodu s balonky a květinami a pokračovala hlavním východem ven. Ušla jeden blok na západ a vklouzla do telefonní budky.

Natáhla si latexové rukavice a zavolala na American Airlines. Požádala o informace o spojeních a letových řádech. Pak zavolala na United. Potom na TWA. Zvážila možnosti. Potom odhodila rukavice do koše na odpady a vydala se na veřejné parkoviště uprostřed dalšího bloku.

Seržant odvedl Reachera do skladu přilepenému k boku velké nízké budovy uprostřed areálu. Zatímco byli na střelnici, zvedl se vítr, a tak dělalo seržantovi problémy pořádně otevřít těžké kovové dveře, a když jimi Reacher prošel, seržant bojoval, aby je zase zavřel a neodletěl při tom. Nakonec se mu nad nimi podařilo zvítězit a zamkl je. Vnitřek skladu byl čtvercový, pět a půl metru na pět a půl. Podlahu tvořil holý beton. Stejně jako strop. Nesly ho kovové traverzy potažené jakousi hrudkovitou, protipožární hmotou a lemovala ho holá světla v ochranných mřížkách. U dveří byl připevněný telefon a na všech stěnách byly namontované police. Z odolné oceli, natřené na šedivo. Všechny označené nápisem vyvedeným přes šablonu – příjem, zelená, oranžová, červená – a napravo nahoře visela psací podložka s listy papíru. Sklad neměl okna a ve vzduchu visel těžký pach oleje a rozpouštědel.

Na policích byly bedny se zbraněmi. Krátké nahoře, dlouhé dole. Na červených policích leželo patnáct beden. Reacher vytáhl jednu s dlouhými zbraněmi a otevřel ji. Vyndal pušku M16. Byla v mnohem horším stavu než zbraň, ze které střílel předtím. Rozhodně. Reacher ji rozebral, zkontroloval pouzdro závěru a zavrtěl hlavou.

Prohlásil: „Originál.“

Seržant otevřel další bednu a prohlédl jednu pušku. Také ošoupanou a poškrábanou. Sdělil: „To samé platí pro tuhle.“

Každá bedna měla na boku číslo nastříkané přes šablonu. Reacher sundal z háčku červenou psací podložku. Dozvěděl se z ní, že bednu, kterou si vybral, odepsal kdosi s iniciálami UE. Bednu, kterou otevřel seržant, kdosi s iniciálami DS. Reacher viděl pouze jedny další iniciály: LH. Našel bednu s odpovídajícím číslem, sundal z jedné pušky uvnitř pouzdro uzávěru a ukázal ho seržantovi.

Seržant opáčil: „Bingo.“

Reacher řekl: „To bednu odepsal kdosi s iniciálami LH. Kdo je LH?“

„Vede inspekční tým.“

„Seržantka Hallová.“

„Ano. Seržantka Lisa Hallová. Jak –“

„UE a DS jsou muži?“

„Ano. Ale –“

„Jsou v týmu ještě nějaké jiné ženy?“

„Ne. Ale pořád –“

Reacher umlčel seržanta rukou. „Před patnácti dny jste obdržel omylem červenou bednu. My jsme před čtrnácti dny obdrželi hlášení, že v tomhle zařízení byly ukradeny M16. Překontrolovali jsme to. Zjistili, že to není pravda.“

„O tom zátahu jsem slyšel. Nedošly mi souvislosti.“

„To hlášení bylo anonymní, ale podal ho ženský hlas. Četl jsem složku.“

„Pořád nechápu –“

„Seržantka Hallová zjistila, že červená bedna chybí, den poté, co ji zašantročili. Věděla, že se dá vystopovat zpátky k ní, tak vznesla obvinění vycucané z prstu. Závažné. Ukradené zbraně. Věděla, že vyšetřovatelé se přiznou jako velká voda. Otevřou všechny bedny včetně té její. Budou hledat M16. Kompletní. A také je najdou, a tak uzavřou případ. Trestný čin nezjištěn. Takže kdyby se pak provalila chybějící pouzdra závěru, Hallová by byla krátce předtím očištěna z krádeže. Doufala, že vyšetřovatelé by dospěli ke stejnému závěru jako vy. Upravené pušky dorazily už v tomhle stavu z Perského zálivu.“

„Ne. Lisu Hallovou znám. Něco takového by neudělala.“

„Pojďme se ujistit. Kde dneska je?“

„Nevím, pane.“

„Tak to zjistěte.“

„Provedu.“ Seržant se odšoural k telefonu na zdi. Kolem nohou se mu zvedaly obláčky prachu. Vytočil pomalu číslo, položil dotaz, a když se dozvěděl odpověď, oznámil: „Není dneska ve službě.“

Reacher opáčil: „Dobře. Tak kde bydlí?“

• • •

Veronica Sansonová čekala na svou sestru ve třetím patře parkovací garáže. Stála vedle modrého minivanu. Ukradli ho na dlouhodobém parkovišti na O'Harově letišti, když dorazily před dvěma dny do města. Roberta kývla hlavou na pozdrav a otevřela zadní dveře minivanu. Vystřídalaly se, jedna hlídala a druhá se krčila mezi zadními sedadly a převlékala se. Svlékly si nemocniční mundúr. Oblékly si džíny, tenisky, trička a bundy. Všechno oblečení nenápadné a anonymní. Když byly hotové, objaly se, vyndaly z úzkého nákladového prostoru minivanu plátěné tašky, otřely v autě otisky prstů a zamířily k různým východům. Roberta se vydala na západ. Prodírala se mezi hloučky nakupujících a turistů, kolem výkladních skříní, kaváren a kanceláří, až došla ke stanici metra Clark/Lake. Veronica se vydala na jih a pokračovala až na stanici Roosevelt, kde se vynořuje na povrch oranžová linka.

Seržant ze skladiště zbraní na Rock Island se Reacherovi líbil. Připadal mu obstojně chytrý. Obstojně protřelý. Obstojně schopný uvědomit si, do jakého maléru by se dostal, kdyby se k Hallové doneslo, že je podezřelá. Reacher však vyznával opatrnost. Už dávno se naučil, že přeceňovat lidi může být nebezpečné. Loajalita uvnitř jednotky může být hlubší než respekt vůči neznámému člověku. Zejména pokud je ten neznámý člověk vojenský policista. Tak se postaral o to, aby seržant nemusel nést následky jakéhokoliv telefonického rozhovoru, k němuž ho to možná svádělo. Nenechal žádný prostor k pochybnostem. Pak zabavil ve vozovém parku základny auto a našel cestu k Hallové.

Bydlela v posledním z hloučku domů podél řeky asi šest kilometrů od hlavní brány Arsenalu. Její dům byl malý a upravený. Tak aby nevyžadoval velkou údržbu, pomyslel si Reacher. Bez okrasných zbytečností. Bez složité zahradní úpravy. Zaklepal na dveře a nikdo neotevřel. Podíval se okny a nikoho nezahlédl ani vepředu, ani vzadu. Jenom levný nábytek rozestavený jako na obrázku z katalogu propagujícího výhodné bydlení. Nic osobního. Žádné fotografie. Žádné ozdůbky. Žádné tretky, kterými dodávají lidé svým domovům něco svěbytného. Reacher tomu rozuměl. Kromě čtyř let ve West Pointu se po celý život

přesouval z jedné základny na druhou. Šest měsíců tady. Šest měsíců tam. Různé země. Různé kontinenty. Na žádném místě nikdy tak dlouho, aby se cítil jako doma. Nejdřív jako dítě, protože otec byl důstojníkem u námořní pěchoty. Potom jako dospělý, sám důstojník. Hallová možná zažila to samé. Možná počítá s přesunem a nechce investovat námahu do místa, o němž ví, že ho brzy opustí. Nebo má možná jiný důvod k tomu, aby byla připravená zvednout rychle kotvy.

Reacher se vrátil k vypůjčenému autu a připravil se na čekání. Bylo mu jedno, jak dlouho to bude trvat. Byl trpělivý. Nepospíchal nikam jinam. A od přírody mu vyhovovaly dva stavy existence. Okamžitá, výbušná akce. A téměř strnulá stagnace. To, co mu vadilo, byly fáze mezi tím. Vysedávání na zbytečných schůzích a hodnocení a porady, vše neslučitelně spjaté s armádním životem.

TŘETÍ KAPITOLA

TELEFON ZAZVONIL v devět večer východního času. Což znamenalo v osm večer centrálního času, odkud telefonoval volající. Přesně načas.

Volaný to okamžitě zvedl.

Volající sdělil: „Další mrtvý. Keith Bridgeman. Těžký tupý náraz způsobený pádem z okna nemocnice. United Medical v Chicagu. Z jedenáctého patra. Zotavoval se z infarktu. Když se na něj byly o několik hodin dříve podívat sestry, byl v pořádku. Neměl žádnou návštěvu, žádné kontakty zvenku ani mu nikdo nezavolał. Policie zastává názor padesát na padesát sebevražda nebo nehoda. Musel sám odemknout okno – pořád měl v kapse klíček –, nezanechal však žádný dopis. To je pro teď všechno. Víc v osm ráno.“

„Rozumím.“ Volaný zavěsil.

Telefonní linka, kterou použili, oficiálně neexistovala. Patřila k jednomu z tajných spojení Pentagonu. V budově jich byly stovky. Možná tisíce. Nevytvářely žádné záznamy ani po příchozích hovorech, ani po odchozích. Telefonát, který právě skončil, se nedal vystopovat. Nedal se dát do vzájemného vztahu s následujícím na stejné lince, ale chlapík z Pentagonu přesto přešel do vnější kanceláře. Zvyk je železná košile. Vzal jiný telefon a vytočil z paměti číslo. Číslo, které nikde nebylo uvedené. Na žádném seznamu. Oficiálně se vůbec nepoužívalo.

Chlapík z Pentagonu zavolał do pracovny v šest kilometrů vzdáleném

domě v Georgetownu. Charlesi Stamoranovi. Ministru obrany Spojených států amerických.

Chlapík z Pentagonu zopakoval, co se dozvěděl před minutou. Slovo od slova. Neutrálním tónem. Nic neshrnul. Nic neupravil. Způsob, na němž Stamoran trval.

„Rozumím,“ řekl Stamoran, když chlapík z Pentagonu skončil. „Počkejte.“

Stamoran odložil sluchátko na ošoupanou kůži psacího stolu, přešel k oknu a vykoukl kolem okraje zatažených závěsů. Zadíval se přes trávník k rybníčku a na zeď za ním, představil si senzory, nástražné dráty a skryté kamery a zvažoval, co právě slyšel. Po celou dobu dostával stručné zprávy o nejružnějších předmětech. Patřilo to k jeho práci. Jedna pravidelná zpráva byla o významných úmrtích. Cizí vůdci. Klíčové vojenské postavy, spřátelené i zneprátelené. Osoby podezřelé z terorismu. V podstatě každý, jehož smrt by mohla narušit geopolitické status quo. Celkem vzato nudné záležitosti. Výhoda však spočívala v tom, že Stamoran mohl přidat pár vlastních jmen. Nikoho věhlasného. Jen pár lidí, o něž se osobně zajímal. Jedním z nich byl Owen Buck. Zemřel před čtyřmi týdny na rakovinu. Nebylo na tom nic podezřelého. Samo o sobě. Pak zemřel další člověk na jeho seznamu. Varinder Singh. Zabil ho elektrický proud ve vaně. Do vody mu spadl kazetový přehrávač. Jeho šňůra byla pořád v zásuvce. Policie řekla padesát na padesát sebevražda nebo nehoda. A teď umřel Keith Bridgeman. Také ze seznamu. Také padesát na padesát. Taková náhoda se Stamoranovi nezdála. Ani trochu.

Stamoran se vrátil k psacímu stolu a zvedl sluchátko. „Dám vám tři jména. Geoff Brown. Michael Rymer. Charlie Adam. Už je mám na seznamu. Chci je nechat sledovat. Nepřetržitě, s okamžitou platností. Pošlete naše nejlepší lidi. Pokud se někdo na ty muže jenom trochu divně podívá, poputuje do cely tak rychle, že nestačí mrknout. Do izolace. Nikdo k němu nebude mít přístup, dokud s ním osobně nepromluví.“

„Skryté sledování, pane? Nebo smí pozorovatelé navázat kontakt? Vysvětlit, co probíhá?“

„Skryté. Žádný osobní přístup. Tihle muži pracovali celý život pro Firmu. Pokud vytuší, že máme důvod, abychom je sledovali, zmizí rychleji než politik, po kterém se chce, aby dodržel volební slib.“

„Rozumím.“

„A pak je tady čtvrté jméno. Neville Pritchard. Je také na mém seznamu. Musí do ochranné vazby. Na nejbezpečnější místo, jaké máme. Na nejodlehlejší. Ted'. Dneska večer. Bez prodlení.“

Stamoran pustil sluchátko do vidlice a přešel zpátky k oknu. Tři jsou mrtví. Tři budou sledovat. Jeden půjde k ledu. Takže zbývá poslední jméno. Které není na seznamu. Stamoran to samozřejmě věděl. Bude to vědět i Pritchard. Ale nikdo jiný. Stamoran potřeboval, aby u toho zůstalo. Záviselo na tom tajemství, které třiadvacet let ukrýval.

Stamoran obrátil svou pozornost k Pritchardovi. Pokusil se vybavit si jeho obličej. Po tolika letech to však nebylo příliš snadné. Spíš si pamatoval jeho výbušnou povahu. Nebude se mu líbit, až ho vytáhnou z postele a odvezou na bezpečné místo. Vůbec se mu to nebude líbit. Ale to zase až tak moc nevadí. Když jste přinuceni hrát ruskou ruletu, nemáte čas, abyste si lámali hlavu kvůli pocitům ostatních. Můžete udělat pouze jediné. Postarat se, aby byl ze zbraně odstraněn náboj, který vás může zabít.

Seržantka Hallová se objevila krátce po půl deváté večer. Zaparkovala auto, malý čistý americký sedan, přímo před domem, a prošla po chodníčku ke dveřím. Byla necelých sto sedmdesát centimetrů vysoká a měla na sobě civilní oblečení. Džíny, bílé tenisky a mikinu Orioles. Blondáté vlasy měla svázané do ohonu a pohybovala se s ladnou sebejistotou jako atletka. Nepospíchala. Nerozhlížela se kolem sebe, jestli ji někdo nesleduje. Reachera to potěšilo. Byla to známka, že seržant ze zbrojního skladu poslechl. Reacher dal Hallové několik minut na to, aby si vydechla, a pak také prošel po chodníčku.

Hallová hned otevřela. Vypadala překvapeně, že vidí na svém prahu obrovského chlapa v polní uniformě s lesní kamufláží, ale ne polekaně. „Co pro vás můžu udělat, kapitáne?“ zeptala se.